

Geld Moet Wapperen

Terry Pratchett

NOOT VAN DE SCHRIJVER

Roklengtes als maat voor nationale crisis (blz. 59): De schrijver blijft eeuwig dank verschuldigd aan de befaamde militaire historicus en strateeg Sir Basil Liddell Hart voor de interessante opmerking die hij in 1968 hierover tegen hem maakte. Het is mogelijk een verklaring voor het feit dat de minirok vanaf de jaren zestig van de twintigste eeuw eigenlijk nooit meer uit de mode is geraakt.

Kenners van de geschiedenis van de computer zullen in de Kloenker een verre echo herkennen van de *Phillips Economic Computer* die in 1949 werd gebouwd door werktuigbouwkundige en econoom Bill Phillips die ook een indrukwekkend hydraulisch model van de nationale economie bouwde. Er waren blijkbaar geen Igors bij betrokken. Een van de vroegste exemplaren is te vinden in het *Science Museum* in Londen en over de hele wereld verspreid zijn er voor geïnteresseerden een stuk of tien te bezichtigen.

En ten slotte wil de schrijver zoals altijd de *British Heritage Joke Foundation* bedanken voor al het werk dat ze daar verrichten om ervoor te zorgen dat al die gave oude moppen niet verloren gaan...

HOOFDSTUK EEN

*Wachten in het Donker – Overeenkomst Bezegeld – De Gehangene –
Golem in een Blauwe Jurk – Misdaad en Straf – Echt Geld –
De Zwaar Vergulde Ambtsketen – Verstopte Woekeraars – Meneer Krom
houdt de Tijd bij*

ZE LAGEN WAAKZAAM IN HET donker. Er was geen manier om het verstrijken van de tijd te meten, noch werd de neiging daartoe gevoeld. Ooit waren ze hier niet geweest en vermoedelijk zouden ze te eniger tijd in de toekomst hier opnieuw niet zijn. Dan waren ze elders. Deze tussenliggende periode was van geen belang.

Maar sommigen waren aan scherven gegaan en sommige anderen, de jongsten waren stilgevallen.

Het gewicht nam toe.

Er moest iets gebeuren.

Een van hen verhief zijn geest in gezang.

Het was een keiharde overeenkomst, maar hard voor wie? Dat was de vraag. En meneer Trekpleyster, de notaris, kreeg geen antwoord. Hij had wel graag een antwoord gehad. Als er partijen belang gingen stellen in onbeduidende stukken land zou het voor kleinere partijen profijtelijk kunnen zijn om aangrenzende percelen op te kopen, voor het geval de eerste partij toevallig iets had opgevangen, op een party bijvoorbeeld.

Maar het was moeilijk om je voor te stellen wat er dan te weten viel.

Hij keek de vrouw aan de andere kant van zijn bureau met een bezorgde lach aan.

‘Je begrijpt toch juffrouw Zoetelief dat dit gebied onder de dwergse mijnwet valt? Dat wil zeggen dat alle metalen en metaalertsen eigendom zijn van de Lage Dwergenkonink. Je zult hem een aanzienlijk percentage moeten betalen over alles wat je weghaalt. Niet dat er iets te vinden zal zijn, moet ik er wel bij zeggen. Men beweert dat het tot op grote diepte allemaal zand en slik is en die grote diepte ligt blijkbaar nogal diep.’

Hij wachtte op een reactie van de vrouw tegenover zich, maar zij bleef hem zwijgend aanstaren. De blauwe rook van haar sigaret spiraalde omhoog naar het plafond van zijn kantoor.

‘Dan hebben we nog de kwestie van antieke voorwerpen,’ zei de notaris terwijl hij door het rookwaas haar gezicht in de gaten probeerde te houden. ‘De Lage Koning heeft verordonneerd dat alle sieraden, wapenrusting, antieke voorwerpen die onder de categorie Toestellen vallen, wapens, pannen, boekrollen of botten die jullie uit het land opgraven eveneens onderhevig zijn aan een cijns of aan confiscatie.’

Juffrouw Zoetelief bleef even zwijgen alsof ze die hele opsomming met een innerlijke lijst vergeleek, drukte haar sigaret uit en zei: ‘Is er dan reden om aan te nemen dat dergelijke dingen hier te vinden zijn?’

‘Geenszins,’ zei de notaris met een zure grijns. ‘Iedereen weet dat we hier met een onvruchtbare woestenis te maken hebben, maar de Koning dekt zich in voor het geval “wat iedereen weet” toch fout is. Want dat is vaak het geval.’

‘Hij vraagt een hele hoop geld voor een maar zeer korte pachttermijn!’

‘Maar jij bent bereid dat te betalen. Daar worden dwergen zenuwachtig van, weet je. Het is uiterst ongebruikelijk dat een dwerg afstand doet van zijn land, zelfs voor maar een paar jaar. Ik heb begrepen dat hij het geld nodig heeft vanwege al dat gedoe in de Koemvallei.’

‘Ik betaal de vraagprijs!’

‘Inderdaad, inderdaad. Maar ik –’

‘Houdt hij zich aan de overeenkomst?’

‘Tot op de letter. Daar kun je in ieder geval van op aan. Dwergen zijn in zulke zaken uitermate precies. Het enige dat je hoeft te doen is je handtekening zetten en betalen, helaas.’

Juffrouw Zoetelief stak haar hand in haar tas en haalde er een vel dik papier uit. ‘Dit is een bankopdracht voor uitbetaling van vijfduizend daalder door de Koninklijke Bank van Ankh-Meurbork.’

De notaris lachte. ‘Een vertrouwenwekkende naam,’ zei hij, om te vervolgen met: ‘Van oudsher, tenminste. Nog even hier tekenen waar ik die kruisjes heb gezet, alsjeblieft.’

Hij hield haar zorgvuldig in de gaten onder het tekenen en ze kreeg de indruk dat hij zijn adem inhield.

‘Alsjeblieft,’ zei ze terwijl ze het contract over het bureaublad naar hem toe schoof.

‘Misschien kun je nu mijn nieuwsgierigheid bevredigen, mejuffrouw,’ zei hij. ‘De inkt op de pachtovereenkomst is nu toch al bijna droog.’

Juffrouw Zoetelief keek het vertrek rond alsof er een veelheid aan oren schuilging in de zware oude boekenkasten. ‘Kun je een geheim bewaren, meneer Trekpleyster?’

‘O, reken maar mejuffrouw. Absoluut!’

Ze keek samenzweerderig rond. ‘Evengoed moet ik dit heel zachtjes zeggen,’ fluisterde ze.

Hij knikte hoopvol, boog naar voren en voelde voor het eerst in vele jaren de adem van een vrouw in zijn oor:

‘Ik ook,’ zei ze.

Dat was bijna drie weken geleden...

Sommige van de dingen die je 's nachts aan een regenpijp hangend te weten kon komen waren nogal verrassend. Bijvoorbeeld dat mensen meer op kleine geluidjes letten – de klik van een raamgrendel, het gerinkel van een slothaakje – dan op grote, zoals een baksteen die op straat valt of zelfs (dit was uiteindelijk Ankh-Meurbork) een gil.

Dat waren harde geluiden en dus waren het publieke geluiden, wat weer inhield dat ze een algemeen probleem waren, en niet specifiek het mijne. Maar kleine geluidjes kwamen van dichtbij en opperden dat er iets stiekems gaande was, wat ze persoonlijk en dringend maakte.

Hij deed dus zijn best om geen kleine geluidjes te maken.

Onder hem zoemde de koetswerv van het Hoofdpostkantoor als een omgeschopte bijenkorf. De draaischijf werkte inmiddels weer helemaal naar behoren. De nachtkoetsen liepen binnen en de nieuwe Vliegende Überwalder stond te glimmen in het licht van de lampen. Alles liep op rolletjes, wat voor de nachtelijke klimmer inhield dat alles verkeerd liep.

De klimmer stak een klimpin in de zachte voeg, verplaatste zijn gewicht, verzette zijn voe–

Zo'n rotduif! Het beest vloog in paniek op, zijn *andere* voet gleed weg, zijn vingers verloren hun houvast op de regenpijp en toen de wereld eindelijk ophield met tolleren bleek hij het uitstel van zijn ontmoeting met de verre straatklinkers te danken te hebben aan zijn grip op een enkele klimpin, die eerlijk gezegd niets anders was dan een lange platte spijker met een dwarsstangetje om je aan vast te houden.

En met bluf begon je niks tegen een muur, bedacht hij. Als je een zwaai maakte *zou* je misschien met een hand en een voet de regenpijp kunnen bereiken, óf de pin kon losschieten.

Mmm... Oo... keeee...

Hij had nog meer pinnen en ook een hamertje. Kon hij een tweede pin in een voeg slaan zonder zijn grip op de eerste te verliezen?

Boven zijn hoofd landde de duif naast zijn collega's op een hogere richel.

De klimmer duwde met alle kracht die hij durfde zetten de pin in de voeg, trok het hamertje uit zijn zak en gaf één enorme klap op de pin op het moment dat de Vliegende Überwalder ratelend en rinkelend op weg ging.

De pin schoof in de voeg. Hij liet het hamertje vallen, in de hoop dat het geluid van de klap gemaskeerd zou worden door de algemene bedrijvigheid, en had het nieuwe houvast al beet nog voor de hamer de grond raakte.

O-kee. En nu... kan ik geen kant op?

De regenpijp zat op nog geen meter afstand. Mooi. Dat ging wel lukken. Verplaats beide handen naar het nieuwe houvast, zwaai voorzichtig uit, grijp met links de regenpijp en dan kon hij met een ruk het gat overbruggen. Dan was het alleen nog een kwestie van –

De duif was erg zenuwachtig. Dat is voor duiven hun normale grondtoestand. Deze koos precies dit moment uit om zijn last wat te verlichten.

O-kee. Kleine correctie: hij hing nu met twee handen aan de plotseling *erg glibberige* pin.

Deksels.

En omdat schriksheid sneller van duif naar duif overslaat dan een naaktloper door een nonnenklooster rent, begon er nu een zacht drit-regentje te vallen.

Er zijn van die momenten dat het gezegde “het kan niet beter” absoluut niet bij je opkomt.

En toen zei een stem van beneden: ‘Wie is dat daarboven?’

Hartelijk dank, hamertje. Ze kunnen me onmogelijk zien, dacht hij. Mensen kijken omhoog met hun nachtzien helemaal verstoord door de helverlichte werf. Maar wat dan nog? Ze weten nu dat ik hier zit.

Mmm.

‘Al goed. Ik ben er gloeiend bij, chef,’ riep hij naar beneden.

‘Een dief, hè?’ zei de stem van beneden.

‘Heb helemaal nerreges angezeten, chef. Zou je me misschien omhoog kenne hellepe, chef?’

‘Ben je van het Dievengilde? Je praat wel zo.’

‘Nee, chef. Ik praat altijd zo, chef.’

Hij kon in deze positie niet erg makkelijk omlaag kijken, maar de geluiden van beneden duiden erop dat er allerlei stalknechten en

voerlieden naderbij kwamen slenteren. Dat kwam niet bepaald goed uit.

Voerlieden kenden dieven voornamelijk van eenzame wegen, waar de struikrovers zelden de moeite namen om tuttige vragen te stellen als 'Je geld of je leven?' Als ze er een te pakken wisten te krijgen werden rechtspleging en wraakneming met genoeg gecombineerd door middel van een handzaam stuk loden pijp.

Beneden hem op de grond werd druk gemompeld en blijkbaar wist men overeenstemming te bereiken.

'Goed dan, meneertje Postkantoorover,' brulde een vrolijke stem. 'We gaan het volgende doen, ja? We gaan het gebouw in en dan laten we een touw naar je omlaag zakken. Dat is toch mooi geregeld, niet?' 'Jawel, chef.'

De vrolijke klank van die stem was helemaal van het verkeerde soort vrolijk. Het was de vrolijkheid van het woordje 'maat' als in 'Moet je mij hebben, maat?'. Het Dievengilde betaalde een premie van twintig daalders voor elke niet erkende dief die levend werd afgeleverd en er waren nogal wat manieren waarop je nog levend naar binnen gesleept en over de vloer uitgegoten kon worden.

Hij keek omhoog. Het raam van het appartement van de Postmeester-Generaal zat recht boven hem.

Mmm. Okee dan.

Zijn handen en zijn armen waren gevoelloos en pijnlijk tegelijk. Hij hoorde in het gebouw de grote vrachtlift ratelend omhoog komen, voelde de bonk waarmee een luik werd opengegooid, hoorde de voetstappen op het dak en voelde het touw langs zijn arm schampen.

'Grijpen of vallen,' zei een stem toen hij misgreep. 'Komt uiteindelijk allemaal op hetzelfde neer.' Achter hem werd gelachen.

De mannen gaven een harde ruk aan het touw. De gestalte bungelde in de lucht, zwiepte toen met z'n benen en zwaaide achteruit. Vlak onder de goot klonk gerinkel van glas en het touw kwam leeg omhoog.

De reddingsploeg keek elkaar verbluft aan.

'Gauw, jullie tweeën, voordeur en achterdeur, nu meteen!' zei een voerman die wat sneller bij zijn positieven kwam. 'Snij hem de pas af! Neem de lift omlaag! De rest gaat verdieping na verdieping uitkammen om hem naar beneden te drijven.'

Toen ze luid kletterend over de trap omlaag en door de gangen hielden stak een man in een ochtendjas zijn hoofd uit een van de kamers. Hij staarde hen stomverbaasd aan en snauwde toen: 'Wie zijn jullie voor de donder? Vooruit, achter hem aan!'

'O ja? En wie ben jij dan wel niet?' zei een stalknecht die zijn pas inhield en hem woedend aankeek.

‘Dat is meneer Feucht von Lippfacht, zelf!’ zei een voerman die achteraan liep. ‘Hij is de Postmeester-Generaal!’

‘Er sprong iemand dwars door het raam naar binnen, kwam pal tussen – ik bedoel kwam bijna bovenop me terecht!’ schreeuwde de man in de ochtendjas. ‘Hij vluchtte de gang in! Tien daalder de man als jullie hem weten te grijpen! En het is trouwens Lippvacht, hoor.’

Dat zou de meute weer aan het hollen gebracht hebben als de stal-knecht niet op argwanende toon had gezegd: ‘Hé, zeg jij het woordje “chef” eens!’

‘Waar heb je het over?’ wilde de voerman weten.

‘Hij klinkt precies als die gozer van daarnet,’ zei de stalknecht. ‘En hij is buiten adem.’

‘Ben je achterlijk, jij?’ zei de voerman. ‘Hij is de Postmeester! Hij heeft verdomme een sleutel! Hij heeft *alle* sleutels! Waarom zou hij willen inbreken in zijn eigen Postkantoor?’

‘Ik vind dat we een kijkje in die kamer moeten nemen,’ zei de staljongen.

‘Vind je dat? Nou, *ik* vind dat het ons niks angaat hoe meneer Lippvacht in zijn eigen kamer buiten adem raakt,’ zei de voerman met een vette knipoog naar Feucht. ‘En omdat jij zo’n eikel bent is tien daalder de man bezig aan mijn neus voorbij te gaan. Het spijt me meneer,’ zei hij tegen Lippvacht, ‘hij is net nieuw en hij weet zich nog niet te gedragen. Dan laten we je nu weer met rust, meneer,’ voegde hij eraan toe met zijn vinger tegen waar hij zijn kuif vermoedde, ‘met nogmaals onze verontschuldiging voor elk mogelijk veroorzaakt ongemak. En nou als de donder achter hem an, rotzakken!’

Toen ze uit zicht waren liep Feucht zijn kamer weer in en deed hij zorgvuldig de knip op de deur.

Nu ja, hij kon toch nog wel *wat*. De vage suggestie van een vrouw in zijn kamer had de doorslag gegeven. En hij *was* trouwens de Postmeester-Generaal en hij *had* alle sleutels.

Over een uur zou het al licht worden. Hij kon nooit meer in slaap komen. Dan kon hij net zo goed maar meteen opstaan en zijn faam als nijvere werker nog wat aanscherpen.

Ze hadden hem zo van de muur kunnen schieten, bedacht hij toen hij een overhemd uitzocht. Ze hadden hem kunnen laten bungelen en wedjes kunnen afsluiten op hoelang het zou duren voor hij zijn houvast verloor; dat was de typisch Ankh-Meurborkse manier. Hij had gewoon de mazzel gehad dat ze hadden besloten om hem een

paar welverdiende klappen te verkopen voor ze hem door de brievenbus van het Gilde schoven. En mazzel overkwam alleen lui die er een plekje voor vrij hielden...

Er werd stevig, maar toch beleefd op zijn deur geklopt.

‘Ben je fatsoenlijk aangekleed, meneer Lippvacht?’ bulderde een stem.

Helaas wel, dacht Feucht maar hij zei hardop: ‘Kom maar binnen, Dietje.’

De vloerplanken kraakten en het meubilair aan de andere kant van de kamer rammelde toen Dietje binnenstapte.

Dietje was een golem, een man van klei (of, om geen ruzie te krijgen, een vrouw van klei) van ruim twee meter lang. Ze – tja, met een naam als Dietje kon je toch moeilijk van ‘het’ spreken en ‘hij’ klopte gewoon niet – droeg een hele grote blauwe jurk.

Feucht schudde zijn hoofd. Dit hele malle gedoe was allemaal begonnen als een kwestie van etiquette. Juffrouw Makkalaureaat, die met ijzeren hand en bronzen longen het bewind voerde over de balie van het Postkantoor, had er bezwaar tegen gemaakt dat een mannelijke golem het damesprivaat schoonmaakte. Hoe juffrouw Makkalaureaat tot de conclusie was gekomen dat ze van nature mannelijk waren was een boeiend raadsel, maar in discussie treden met lui als zij was volstrekt zinloos.

Zodoende werd een golem met behulp van een reusachtige katoenen bloemetjesjurk vrouwelijk genoeg gemaakt voor juffrouw Makkalaureaat. Het eigenaardige was dat Dietje inmiddels op de een of andere manier ook echt een vrouwelijke golem *was*. Het was niet louter de jurk. Ze hing ook vaak rond bij de meisjes van de balie, die haar in weerwil van het feit dat ze een halve ton woog zonder problemen in hun zusterkring opnamen. Ze gaven zelfs hun modetijdschriften aan haar door, hoewel je je maar moeilijk kon voorstellen wat iemand van duizend jaar oud met ogen die gloeiden als gaten in een kachel moest beginnen met tips voor huidverzorging in de winter.

En nu vroeg ze hem of hij wel fatsoenlijk aangekleed was. Hoe kon zij dat nu beoordelen?

Ze had een kop thee voor hem mee en de stadseditie van het *Nieuwsblad*, vers van de pers. Beide werden met zorg op de tafel geplaatst.

En... O, goden, ze hadden een plaatje van hem afgedrukt! Een recente afbeelding! Van hem en Ottopedi en een stel notabelen terwijl ze allemaal omhoog keken naar de nieuwe kroonluchter! Hij had zich net op tijd nog weten te bewegen zodat de opname een beetje vaag was maar het was evengoed het gezicht dat hem elke morgen

uit de spiegel aankeek bij het scheren. Tot helemaal in Waarland vond je mensen die door dat gezicht waren bedrogen, besodemieterd, bezwendeld en opgelicht. Het enige dat hij nooit had gedaan was iemand in de luren leggen maar dat was alleen maar omdat hij niet wist hoe hij dat moest aanleggen.

Hij had natuurlijk wel het soort allemansgezicht dat je aan talloze andere gezichten deed denken, maar het was toch wel heel afschuwelijk om het zo vastgepind te zien in de krant. Sommige mensen dachten dat iconogrammen je ziel konden inpikken, maar Feucht had meer zijn vrijheid op het oog.

Feucht von Lippvacht, steunpilaar van de gemeenschap. Ha!

Iets maakte dat hij wat grondiger keek. Wie was die man achter hem? Hij leek wel over Feuchts schouder te turen. Dikke kop met net zo'n puntbaardje als Heer Ottopedi, maar waar het bij de Patriciër een keurig sikje was zag hetzelfde baardje er op het gezicht van de andere man uit alsof hij zich nogal slordig had geschoren. Iemand van de bank zeker? Er waren zoveel gezichten geweest en er moesten zoveel handen geschud worden en iedereen wilde maar op de foto. De man keek een beetje glazig, maar mensen waarvan een plaatje werd geschoten keken vaak zo. Gewoon maar de zoveelste gast op de zoveelste officiële gelegenheid...

En ze hadden maar één plaatje op de eerste pagina geplaatst omdat iemand blijkbaar had besloten dat het hoofdartikel – over de zoveelste bank die failliet ging en een meute kwaaië klanten die de directeur op straat hadden proberen op te hangen – geen illustratie hoorde te krijgen. Was de redacteur tenminste zo fatsoenlijk geweest om daar een plaatje van af te drukken om iedereen vandaag weer iets te geven om zich vrolijk over te maken? Niks hoor, het moest met alle geweld een plaatje van die dekselse Feucht von Lippvacht zijn!

En de goden konden de kans op een tweede bliksemschicht ook al niet weerstaan als ze iemand eenmaal in de touwen hadden. Daar, nogal onderaan op de eerste pagina stond de kop **Postzegelvervalser moet hangen**. Ze gingen Uilestek Bennink ter dood brengen. En waarvoor? Omdat hij iemand had vermoord? Omdat hij een beruchte bankier was? Nee, louter voor het drukken van een paar honderd vellen valse postzegels. En nog kwaliteitswerk ook. De Wacht had de zaak nooit rond kunnen krijgen als ze niet waren binnengevallen op z'n zolder en daar een stuk of zes vellen halveduitszegels hadden gevonden die net te drogen hingen.

En Feucht had een getuigenverklaring afgelegd, voor de rechtbank. Hij had wel gemoeten. Het was zijn burgerplicht. Postzegels vervalsen werd net zo zwaar opgevat als valsemunterij, en hij had er niet

onderuit gekund. Hij was uiteindelijk de Postmeester-Generaal, een figuur met ontzag in de gemeenschap. Hij zou zich iets beter gevoeld hebben als de man hem had uitgevloekt of kwaad had aangekeken, maar hij stond zwijgend in het beklagdenbankje, een tenger ventje met een sprietig baardje dat er nogal verloren en verbijsterd uitzag.

Hij had halveduitszegels vervalst, heus waar. Dat was toch om te huilen. O, hij had ook wel zegels met hogere waarden gedaan, maar wat voor soort mens doet in godensnaam al die moeite voor een halve duit? Uilestek Bennink, dus, en nu zat hij in een van de dodencellen van de Gribus, met nog slechts een paar dagen de tijd om de aard van het wrede noodlot te overdenken, voor hij eruit werd gehaald om een luchtdansje te maken.

Heb ik ook allemaal meegemaakt, bedacht Feucht. Alles werd zwart – en toen kreeg ik een heel nieuw leven. Maar ik had nooit gedacht dat het zo akelig zou zijn om een oppassend burger te worden.

‘Uh... dankjewel, Dietje,’ zei hij tegen de gestalte die vriendelijk boven hem uittorende.

‘Je Hebt Nu Een Afspraak Met Heer Ottopedi,’ zei de golem.

‘Ik weet zeker van niet.’

‘Er Staan Twee Wachters Buiten Die Zeker Weten Van Wel, Meneer Lippvacht,’ baste Dietje.

O, dacht Feucht. Een van *die* afspraken.

‘En zeker nu meteen op dit tijdstip?’

‘Ja, meneer Lippvacht.’

Feucht greep zijn broek, maar een of ander restantje van het fatsoen dat hem was ingeprent deed hem aarzelen. Hij keek naar de blauw katoenen berg voor zijn neus.

‘Kun je je even omdraaien?’ vroeg hij.

Dietje draaide zich om.

Ze is een halve ton klei, bedacht Feucht sikkeneurig onder het aankleden. En krankzinnigheid is blijkbaar besmettelijk.

Hij was klaar met aankleden en liep vlug over de achtertrap naar de koetswerf die nog zo kortgeleden bijna zijn laatste rustplaats had dreigen te worden. De pendel naar Quorm reed net weg maar hij sprong naast de voerman op de bok, knikte de man toe en reed in volle glorie mee over de Tegenzonse Breestraat om er voor de hoofdingang van het paleis af te springen.

Het zou toch prettig zijn, bedacht hij toen hij de trappen van het bordes op holde, als zijne genade ook de mening toegedaan zou zijn dat een afspraak iets was van meer dan één persoon. Maar ja, hij was uiteindelijk een tiran. Ze moesten er toch *enig* genoeg aan beleven.

Tromknoops, de secretaris van de Patriciër, stond al te wachten bij de deur van het Eivormige Kantoor en begeleidde hem vlug naar de stoel voor het bureau van zijne genade.

Na negen seconden vlijtig pennen keek Heer Ottopedi op van zijn paperassen.

‘Aha, meneer Lippvacht,’ zei hij. ‘Niet in je gouden pak?’

‘Dat is naar de stomerij, heer.’

‘Ik vertrouw dat je een prettige dag had. Tot nu toe, althans.’

Feucht keek om zich heen en liep in zijn hoofd alle recente probleempjes bij de Posterijen na. Afgezien van Tromknoops die in een houding van eerbiedige oplettendheid naast zijn meester stond, waren ze alleen.

‘Hoor eens, ik kan het allemaal uitleggen,’ zei hij.

Heer Ottopedi trok een wenkbrauw op met de zorgvuldigheid van iemand die een stuk rups in zijn salade heeft aangetroffen en nu een voor een de rest van de slabladeren optilt.

‘Ga je gang,’ zei hij en hij leunde achterover.

‘We lieten ons een beetje meeslepen,’ zei Feucht. ‘We hadden wat al te creatieve ideetjes. We lieten vosaapjes nesten bouwen in de brievenbussen om de slangen onder de duim te houden...’

Heer Ottopedi zei niets.

‘Uh... die we eerlijk gezegd zelf in de brievenbussen hadden losgelaten om de aantallen padden terug te brengen...’

Heer Ottopedi verviel in herhaling.

‘Uh... die op hun beurt weer door het personeel in de brievenbussen waren uitgezet om de slakken kwijt te raken...’

Heer Ottopedi gaf geen kik.

‘Uh... Die slakken, moet ik er eerlijkheidshalve even bij zeggen, waren op eigen houtje in de postbussen gekropen om de lijm van de postzegels op te eten,’ zei Feucht, die merkte dat hij begon te tateren.

‘Tja, dat bespaarde jullie in ieder geval de moeite om ze er zelf in te stoppen,’ zei Heer Ottopedi opgewekt. ‘Zoals je zelf al aangaf kan dit heel goed een geval geweest zijn waarin kille logica plaats had moeten maken voor het gezonde verstand van laten we zeggen het gemiddelde kippenbrein. Maar dat is niet de reden dat ik je heb gevraagd vandaag hier te komen.’

‘Als het over de postzegels met die koolsmaak gaat –’ begon Feucht.

Ottopedi wuifde het weg. ‘Een vermakelijk voorvalletje,’ zei hij, ‘en voor zover ik weet is er niemand echt aan doodgegaan.’

‘Uh, de Tweede Editie van de 50-duitszegel?’ opperde Feucht.

‘Die ze “Het Vrijende Stelletje” noemen?’ zei Ottopedi. ‘Ja, daarover kreeg ik een klacht van het Verbond voor Fatsoen, maar –’